

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 12 november 2022,
vooravond 33-ste zondag door het jaar.
Werelddag van de Armen.¹**

Mensen die de moed hebben laten zakken en gelaten afwachten op wat er staat te gebeuren. Paulus schrijft aan die mensen dat zij van de bank àf moeten komen en de handen uit de mouwen moeten steken. Die mensen die ‘werkeloos rondhangen en alle moeite schuwen, maar zich wel met alles bemoeien’, dachten dat er hier op aarde niets meer te doen viel. Het einde zou toch spoedig komen. Waarom zou je je nog inspanssen? Het is verloren moeite, meenden zij.

Die mentaliteit ontmoet je in deze tijd ook wel, in maatschappij en kerk. een sfeer van moedeloosheid. Alle loopt achteruit, de kerk heeft het moeilijk en er lijkt geen hoop meer. Het klimaat loopt achteruit. Zullen we het tij van opwarming, overstroming, bosbranden nog kunnen keren? “Zij worden allen stoppels, in brand gezet door de dag die gaat komen”, hoorden wij Maleachi, de profeet, voorzeggen.

Is de situatie hopeloos?

¹ Maleachi 3, 19-20a; 2 Tessalonicenzen 3, 7-12; Lucas 21, 5-19

Wij leven in de laatste weken van het liturgisch jaar. Aan het einde van de jaarkring horen we woorden over het einde. Misschien klinken ze nu toch anders dan in andere jaren. Veel gebeurtenissen en moeilijke politieke en ook kerkelijke dossiers zouden ons tot moedeloosheid kunnen stemmen.

Maar onze gelovige overtuiging staat ons eigenlijk niet toe hierin te blijven vastzitten. De profeet beurt ons op: "Maar voor u, die mijn naam vreest, gaat de zon van de gerechtigheid op, en met haar vleugels brengt zij genezing". De naam van God vrezen. Wat betekent dat? Vrezen betekent hier dat je leeft vanuit die naam, die betekent: *Ik ben die ik ben; ik zal er zijn*. Of zoals Jezus zegt: Ik ben met jullie tot aan de voltooiing van de wereld. Vandaag: "Door standvastig te zijn zul je je leven winnen".

Voor een christen past de moedeloosheid niet en ook niet het opgeven van de hoop. Voor die eerste christenen, tot wie het evangelie zich richt, was de situatie eigenlijk ondraaglijk. Zij werden vervolgd, zij werden zwaar onderdrukt door de Romeinse bezetter, de tempel was verwoest, er bleef geen steen op de andere.

Jezus had de luister van de tempel nog gekend, met zijn schoonheid, 'met zijn fraaie stenen en wijgeschenken'. Het moet iets onvergetelijks zijn geweest. 'Geen steen zal op andere blijven.' Die eerste generaties christenen hadden reden tot verslagenheid en een gevoel van hopeloosheid. Maar Jezus vraagt *standvastigheid*. Christenen moeten getuigen zijn van hoop voor de wereld. Zij moeten niet zozeer bezorgd zijn voor de kerk, voor hun eigen hachje, integendeel, zij zijn geroepen om bezorgd te zijn voor de wereld, voor de mensen. Jezus heeft immers gezegd: 'Zozeer heeft God de wereld liefgehad dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven.'

Daarvoor bestaat de kerkgemeenschap: om standvastig te zijn in een veranderende, onzekere, angstige wereld. Wij mogen een levende herinnering zijn voor alle mensen, dat er *wel* hoop is. Dat het de moeite waard is om je niet gewonnen te geven aan gelatenheid en als het ware van de bank af te komen en met God mee te werken. Hij wil de redding van deze wereld en van alle mensen.

Vandaag viert de kerk wereldwijd de 'Werelddag van de armen'. Onze parochie doet mee. Wij zamelen goederen in voor de voedselbank, voor mensen die in een situatie van armoede zijn geraakt, ook in ons rijke land. Door ons gebaar proberen wij deze mensen hoop te geven, opdat zij de moed niet verliezen.

Deze week vond het bezoek *ad limina* in Rome plaats van de Nederlandse bisschoppen. Zij hebben gebeden in de hoofdkerken van Rome, bij de graven

van de apostelen. Gisteren heeft de paus met hen gesproken en hen moed gegeven en opgeroepen dichtbij God te blijven, en bij de gelovigen, die standvastig zijn gebleven in hun geloof en betrokkenheid bij de kerk. De bisschoppen en wij allen zijn geroepen niet verslagen, werkeloos en gelaten de slechte statistieken van de kerk maar aan te zien, het slinkende aantal kerkgangers almaar te blijven tellen, maar *standvastig* te zijn, getuigen van de hoop dat God ook in onze dagen zijn kerk, onze wereld vol problemen niet loslaat.

“Voor u, die mijn naam vreest, gaat de zon van de gerechtigheid, die met haar vleugels genezing brengt. Amen.

pastoor Nico van der Peet